

POSTANOWIENIE

29 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 29 sierpnia 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa E. Ż.

przeciwko G. B. i M. B.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej G. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z 12 lipca 2022 r., II Ca 404/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek powódki o zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego od pozwanej.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 grudnia 2021 r. Sąd Rejonowy w Nysie zasądził od pozwanych solidarnie M. B. i G. B. na rzecz powódki E. Ż. kwotę 65.98,56 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztami postępowania oraz oddalił powództwo w pozostałej części. Apelacja pozwanej została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z 12 lipca 2022 r. Pozwana wniosła skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynach kasacyjnych objętych art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżąca powołała się na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), co obligowało ją do wskazania przepisów prawa, których wykładnia budzi, jej zdaniem, poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, szczegółowego opisanie, na czym polegają powzięte przez nią wątpliwości interpretacyjne o poważnym charakterze, a także wykazania, że dokonanie wykładni przez Sąd Najwyższy jest niezbędne do rozstrzygnięcia skargi. Powinna była ponadto przedstawić przykłady orzeczeń sądów, w których dokonano różnej wykładni tych samych przepisów, prowadzącej do wydania różnych rozstrzygnięć w podobnych stanach faktycznych. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na jej oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) nakładało na skarżącą powinność wykazania, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia przytoczonych we wniosku o przyjęcie skargi przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Oczywiście jest tylko to, co można

dostrzec bez potrzeby głębszej analizy sprawy. Zarzucane uchybienia muszą mieć zatem kwalifikowany charakter, dotyczyć konkretnych przepisów prawa i być dostrzegalne w sposób jednoznaczny i oczywisty, na pierwszy rzut oka, co skarżący winien wykazać we wniosku o przyjęcie skargi w wyodrębnionym konstrukcyjnie i formalnie wywodzie prawnym, bez odwoływania się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia; podstawy kasacyjne nie podlegają bowiem badaniu na etapie tak zwanego przedsądu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, Nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156 oraz z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Należy też przypomnieć, że o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

Wbrew opisanym wyżej, powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i piśmiennictwie, wymaganiom, skarżąca nie przytoczyła przepisów, których wykładnia jest, w jej ocenie, przedmiotem rozbieżności lub wątpliwości, nie zilustrowała także stawianych tez przykładami wzajemnie sprzecznych orzeczeń oraz wyodrębnionym konstrukcyjnie i formalnie wywodem prawnym. Nie podała także konkretnych przepisów prawa, którym Sąd drugiej instancji miał uchybić w stopniu rażącym i usprawiedliwiającym tezę skarżącej o oczywistej zasadności skargi. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi zawiera tezy różnych wyroków Sądu Najwyższego oraz uwagi skarżącej o pojęciu i źródłach solidarności, co nie może być uznane za przekonujące o istnieniu opisanych przyczyn kasacyjnych.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji. Zawarty w odpowiedzi powódki na skargę wniosek o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania kasacyjnego (k. 388 akt) podlegał oddaleniu, ponieważ powódka wniosła jedynie o oddalenie skargi kasacyjnej i z tym żądaniem związany był wniosek o zasądzenie kosztów postępowania. Koszty sporządzenia i wniesienia odpowiedzi na skargę nie mogą być zatem uznane za koszty celowej obrony w razie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania, ponieważ wniosek o ich

zasądzenie związany był z innym postulowanym przez przeciwnika skargi rozstrzygnięciem (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7 - 8, poz. 91; z 5 grudnia 2013 r., III SK 23/13 oraz z 18 grudnia 2012 r., II CSK 397/12.).

[SOP]

[ms]